

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2013 r.

DOLiS/DEC-842/13/50914,50916

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267), art. 12 pkt 2, art. 22 i art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pani T.C., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 6 marca 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-264/13/14321,14325) odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie skargi Pani T.C., na udostępnienie jej danych osobowych zawartych w postanowieniu Prokuratury Rejonowej z siedzibą w C. z dnia [...] (sygnatura: [...]) osobom nieuprawnionym przez Prokuratora Rejonowego Prokuratury Rejonowej w C.,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani T.C., zwanej dalej Skarżącą, na udostępnienie jej danych osobowych zawartych w postanowieniu Prokuratury Rejonowej z siedzibą w C. z dnia [...] (sygnatura: [...]) osobom nieuprawnionym przez Prokuratora Rejonowego Prokuratury Rejonowej w C. W przedmiotowym wniosku Pani T.C., wskazała, iż ww. Prokuratura cyt. „naruszyła ochronę moich danych osobowych przekazując Postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia [...] w C. zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w C. w dniu [...] po rozpoznaniu mojego zawiadomienia z dnia [...] dotyczącego różnych naruszeń prawa, osobom, które nie były stroną w moim postępowaniu przygotowawczym i nie miały nic wspólnego z pkt 2,3,4, i 5 w/w postanowienia.”

W celu rozpatrzenia przedmiotowej skargi Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w toku którego ustalił następujące okoliczności faktyczne.

1. Skarżąca oraz osoby wskazane w postanowieniu o odmowie wszczęcia - znak: [...], posiadają status osoby pokrzywdzonej w postępowaniu przygotowawczym o sygn. [...] prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w C. w sprawie przestępstw określonych w art. 231 § 1, art. 233 § 1,

art. 160 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553 z późn. zm.), zwanej dalej kk.

2. W sprawie o sygn. [...] Prokuratura wydała postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa (znak: [...]) po rozpoznaniu zawiadomienia Skarżącej.
3. Stosownie do przepisów art. 100 § 2 oraz 305 § 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r., Nr 89, poz. 555 z późn. zm.), zwanej dalej także Kpk, ww. Prokuratura doręczyła odpis powyższego postanowienia stronom postępowania, tj. osobom posiadającym status pokrzywdzonych.
4. W wyjaśnieniach odebranych przez Generalnego Inspektora od Prokuratury Rejonowej w C., zwanej dalej Prokuraturą, zostało wskazane, iż „dane osobowe T.C. pozyskane były i są przetwarzane na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego a konkretnie art. 297 § 1 pkt 4 i art. 191 § 1 stosownie do wymagań tych przepisów w celu (...) celu wyjaśnienia okoliczności sprawy, ustalenia osoby pokrzywdzonej oraz ustalenia tożsamości świadka. Dane zawarte są w aktach sprawy [...] oraz kilku innych, bowiem wymieniona jest inicjatorem całego szeregu pism i doniesień wymagających procesowego ustosunkowania się do nich.” Ponadto Prokuratura wskazała, iż stosownie do art. 100 § 2 Kpk odpis postanowienia kończącego postępowanie [...], w którym, w opisach czynów wskazane zostało imię i nazwisko T.C. jako pokrzywdzonej lub osoby identyfikującej danych czyn został doręczony osobom, którym Prokuratura przyznała status osób pokrzywdzonych. Tym postępowaniem objętych było 5 czynów pozostających ze sobą w związku, przy czym wszystkie te osoby miały status osób pokrzywdzonych.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 6 marca 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-264/13/14321,14325), mocą której odmówił uwzględnienia wniosku w przedmiotowej sprawie.

W dniu [...] (w ustawowym terminie) do Biura GIODO wpłynął wniosek Skarżącej o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją. Skarżące wskazała, iż cyt.: „Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w Warszawie zbyt długo rozpatrywał mój [Skarżącej] wniosek z dnia [...] (...) Zbyt długie wywody Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w Warszawie wywołały u mnie [Skarżącej] nie tylko stres, czekając zbyt długo na odpowiedzi na mój [Skarżącej] wniosek i pism, ale także zostałam [Skarżąca] narażona na koszty związane z pisaniem jak i z wysyłką listów”. Ponadto Skarżąca powołując się na treść art. 63 § 3 Kpa wskazała, że jeśli Generalny Inspektor nie mógł rozstrzygnąć kwestii należących do kompetencji innych organów to zgodnie z treścią ww. przepisu powinien był przekazać jej skargę do organu właściwego. Ponadto Skarżąca wskazała, iż cyt.: „(...) sprawa [...] dotyczyła tylko mojego [Skarżącej] zgłoszenia a nie pozostałych zgłaszających. Dla pozostałych pokrzywdzonych zgłaszających przestępstwo, Prokurator powinien nadać nowy numer sprawy”.

Po powtórny rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 6 marca 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-264/13/14321,14325) jest prawidłowe.

W pierwszej kolejności ponownie wskazać należy, iż udostępnienie danych osobowych, jako jeden ze sposobów ich przetwarzania, może być uznane za zgodne z prawem jedynie wówczas, gdy administrator danych wykaże spełnienie co najmniej jednej z materialnych przesłanek przetwarzania danych osobowych, określonych w art. 23 ust. 1 pkt 1-5 ustawy. Zgodnie z powołanym przepisem ustawy, przetwarzanie danych jest dopuszczalne m.in. wtedy, gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2). Każda z przesłanek przetwarzania danych osobowych ustanowionych w art. 23 ust. 1 ustawy ma charakter autonomiczny i niezależny, a zatem przesłanki te co do zasady są równoprawne. Dlatego też spełnienie co najmniej jednej z nich stanowi o zgodnym z prawem przetwarzaniu danych osobowych. Jednocześnie, zgoda osoby, której dane dotyczą jest jednym z możliwych, ale nie jedynym warunkiem legalizującym proces przetwarzania danych osobowych.

Z ponownej analizy stanu faktycznego w niniejszej sprawie jednoznacznie wynika, że przesłanką legalizującą przetwarzanie danych osobowych Skarżącej przez Prokuraturę jest art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy. Zgodnie bowiem z zasadą legalizmu, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Ramy dla aktywności procesowej Prokuratury określają przepisy Kodeksu postępowania karnego, w których oparcie znajdują kwestionowane przez Skarżącą działania ww. organu.

Jak słusznie wskazano w zaskarżonej decyzji, podstawą prawną udostępnienia osobom, o których jest mowa powyżej, odpisu postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa Prokuratury Rejonowej w C. stanowiły: art. 100 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r., Nr 89, poz. 555 z późn. zm.), zwanej dalej Kpk, oraz 305 § 4 Kpk. Zgodnie bowiem z treścią art. 100 § 2 Kpk, orzeczenie lub zarządzenie wydane poza rozprawą należy doręczyć prokuratorowi, a także stronie i osobie nie będącej stroną, którym przysługuje środek zaskarżenia, jeżeli nie brali oni udziału w posiedzeniu lub nie byli obecni przy ogłoszeniu; w innych wypadkach o treści orzeczenia lub zarządzenia należy powiadomić strony. Stosownie natomiast do art. 305 § 4 Kpk o wszczęciu, odmowie wszczęcia albo o umorzeniu śledztwa zawiadamia się osobę lub instytucję państwową, samorządową lub społeczną, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie, oraz ujawnionego pokrzywdzonego, a o umorzeniu także podejrzanego - z pouczeniem o przysługujących im uprawnieniach. Podkreślić również należy, że zgodnie z art. 297 § 1 pkt 4 Kpk celem postępowania przygotowawczego jest wyjaśnienie okoliczności sprawy, w tym ustalenie osób pokrzywdzonych i rozmiarów szkód, dlatego też odpisy ww. postanowienia zostały przesłane osobom uznanym za pokrzywdzone w sprawie.

Ponadto po raz kolejny należy podkreślić, że Generalny Inspektor, zgodnie z przyznanymi mu kompetencjami, jest organem właściwym do kontroli zgodności przetwarzania danych osobowych z przepisami ustawy o ochronie danych osobowych oraz wydawania decyzji administracyjnych i rozpatrywania skarg w sprawach wykonania przepisów ustawy, natomiast nie może ingerować w tok postępowania prowadzonego przez organy ścigania. Powyższe zagadnienie podlega bowiem ocenie w trybie postępowania instancyjnego uregulowanego przepisami Kpk. Generalny Inspektor nie może

rozstrzygać kwestii należących do kompetencji innych organów, przyznanych im na podstawie odrębnych przepisów prawa. Takie stanowisko zajął również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 2 marca 2001 r. (sygn. akt II SA 401/00) stwierdzając m.in.: „(...) Generalny Inspektor (...) nie jest organem kontrolującym ani nadzorującym prawidłowość stosowania prawa materialnego i procesowego w sprawach należących do właściwości innych organów, służb czy sądów, których orzeczenia podlegają ocenom w toku instancji czy w inny sposób określony odpowiednimi procedurami”. W świetle powyższego należy uznać zarzut Skarżącej z art. 63 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267) za bezzasadny.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w pierwszej decyzji, że analiza powyższych przepisów pozwala na uznanie, iż działania Prokuratury znajdowały uzasadnienie w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, w myśl którego przetwarzanie danych (rozumiane także jako ich udostępnianie) jest niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa.

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz w tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji administracyjnej z dnia 6 marca 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-264/13/14321,14325).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro GIODO, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).